

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136. מען מכרז: "עולמפרס" • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל אביב, רחוב כץ אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גלופות: "צינאקופיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אכנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קיא ירי

טובות. ש"הירבה לעשות מעשיהם" ו"הושיט עזרה לאנשי כל המפלגות והזרמים".
אלו הן תכונות תרומיות וחיוניות מאוד, שצריך להעלותן על גס — כשמדובר ב"נדבן פרטי. לא זה הדין באישי-ציבור. אברהם עופר לא עשה חסדים — הוא עשה הרבה דברים שניתן להכלילם ב"קטגוריה זו — על חשבון הפרטי. הוא לא "עשה טובות" או "הושיט עזרה" מרכושו הפרטי. כל מה שעשה והמציא לשבחו כ"טוב ונעלה" עשה בכספי הציבור ועל חשבון הציבור.
זהו לב הבעיה. והיא בדיוק נקודת המחלוקת בין אלה הסבורים שהתנהגותו של אברהם עופר בתפקידו הציבורי לא הלמה ניבחר-הציבור, לבין אלה העומדים

כמה הערות אישיות בשולי מה שנכתב בוודאי עוד ייכתב בעיתון זה, על הטרגדיה של שרה-שיכון אברהם עופר. קודם כל: ההלם.
עיתונאים הם עם מורגל להפתעות. הפתעה היא לחם חוקן של העיתונאי. וכל הפתעה, יוצאת-דופן ומדהימה ככל ש"תהיה, מחסנת מפניו זו הבאה אחריה, הי אמורה להיות מרעשה עוד יותר.
ולמרות זאת, היה בידיעה על התאבדותו של אברהם עופר כדי להכות בהלם גם את היותר מחוסנים שבנינו.
ההלם, במשמעותו הספרותית ולא הי רפואית, הוא הגדרת התגובה הרגשית ל"דברים המתחוללים במפתיע, שלא כמצופה, זשים בהם כדי לערער את תמונת-העולם שבתוכנו ואת ההגיון הפנימי של התרח-שויות.
במעשה התאבדותו הפר אברהם עופר את כללי המשחק האנושי המקובלים ב"חברת ההופשה, כללים אלה מכתיבים ל"שליח-הציבור, הנושא במיסרה ממלכתית בכירה, את דרכי התגובה על הביקורת הי אישית והציבורית שהוא חייב לעמוד בה, יום יום ושעה שעה. עופר, מסיבות שלקח עמו אל הקבר, התעלם מנורמות התגובה המקובלות במקרים כגון זה.
הוא העדיף לשחק ולא להגיב כלל כאשר הועלו נגדו האשמות מפורטות ו"פורסמו בהרחבה, בצירוף תעודות ומס"מכים המאשרים אותן. הוא הפגין מידה מפורזת של לא-איכפתיות, של ביטחון עצמי שגבל בוילזול. יותר מהשיתה זו התנהגות של אדם הבטוח בצדקתו, היא אפיינה אדם היוודע של לא יאונה כל רע. אם רצה בדרך זו להסכל את מבקרו, ייתכן הצליח בכך במידת מה.
ואו, בשיאה של ההרמס, ערב מה ש"אמור היה להיות הקליימקס של הפרשה — הוכחת חפותו לעיני כל, או להיפך — הוא פרש ממישחק-החיים הזה. כמו אמר: תמשיכו לשחק אותו בלעדי.

נפעמים מול שפע "המעשים הטובים" ש"עשה, מבלי להבין מה פסול בהם מבחינת המוסר-הציבורי.
ייתכן שגישתו זו היא שהביאה את שר"המיטרה, שלמה הילל, למסקנה, אותה ביטא עוד לפני התאבדותו של עופר, לפיה "כשמונים עד תשעים אחוז מהאשמות ש"הועלו נגד עופר אין להם כל אחיזה פלי"לית." ההבדל המהותי בין שרה-המיטרה לבין מבקריו של עופר נובע מנקודת הי השקפה.
משום כך, הייתי אני נוהר מלהלל ול"שבח את המת במעשים שאפשר לפרשם גם בדרך אחרת. ודאי היו לאברהם עופר תכונות ומעשים טובים אחרים, שבזכותם בלבד הוא זכאי להלל.

ולבסוף, אל ההיכט הלא סימפאטי ביותר של הפרשה.
את התפקיד המאוס ביותר בה, מילא חברה-הכנסת אהוד אולמרט, אותו רודף-סנסציות חסר-מעצורים, השבוי בתאוות הפירסום משולחת הרסן שלו.
באופן אישי, ולא רק ציבורי, הוא תופעה מסלירה. אינו מדבר רק על הילת אומץ-הלב הציבורי שהוא מנסה להתהדר בה, בעוד שלמעשה אינו אלא חזן החושש מ"ש

עימות גלוי. לכותבת שורות אלה היתה הזר דמנות להיווכח בכך אישית, כאשר הוזמן לעימות טלוויזיוני עם הנ"ל. נעניתי ב"רצון, ברגע בו הועלתה ההזמנה באוזני. אחר-כך הסתבר שהעימות בוטל בשל סיי רבו לו אותו ח"כ אמיץ להופיע בעימות פומבי כזה.

יחד עם מורו ורבו, ח"כ שמואל תמיר, היה אולמרט מראשוני הטרמפיסטים על פרשת עופר. אם העיתונות מילאה בנושא זה את תפקיד כלבי-השמירה, שנבחותיו היו מועדות להפנות את תשומת-הלב ל"הסגת-הגבול הציבורית של שר בישראל, תפס ח"כ אולמרט עמדה של קרציה על גב הכלב.

אישית, הוא לא תרם לחקירת פרשיות עופר ולא היה מעורב בהן, ככל אופן, לא באלה שעלו עתה על הפרק. אחר-כך, תוך התעלמות זדונית ומכוונת מהעובדה הבסיסית שכתב העולם הזה הגיש במיש"טרה שורת תלונות אישיות נגד עופר, כדי לגרום לחקירה ממלכתית מוסמכת בהאשמות שהועלו נגדו, העמיד פני תם בכנסת וגילה את אמריקה המשודיע על מידע שבידו על חקירת המיטרה בנושא. וזה, אחרי שהעיתונות כולה פירסמה על כך עוד לפני כחודשיים.

היה זה אופייני כשהסתבר, אחרי מותו של עופר, כי אולמרט אישית נהנה מאחד ממעשי החסד של משרד-השיכון, כשקיבל הלוואת-שיכון מעבר למה שהיה זכאי לה.

אין בעולם הרבה במת מכובדות יותר מאשר, "הבימה הבינלאומית" של הי עיתון הפאריסי לה מונד. מיטב מדינאי העולם שמחים להופיע ולהינע בו את ד"עוניהם, ביודעם שהן תהיינה מונחות ל"מתרת היום על שולחנם של ראשי-מדינות רבים ברחבי העולם.
כמה מדינאים ישראליים זכו בעבר ל"הופיע מעל במה זו, בכל פעם הוזרזה הי

תיקשורת ישראלית אחד לנכון להזכיר עוב"דה זו, המאמר הופיע ביום האחרון של שנת 1976 — באותו יום שבו נערכה ב"פאריס הפגישה בין האלוף (מיל.) מתי פלד והנציג הבכיר של אש"ף, שהודעתם המשותפת גרמה להדים בינלאומיים כה רבים.

"לה מונד" הכתיר את מאמרו של אב"רי בכותרת, למען הסדר בין ישראל ל"אש"ף שיושג בדרך של משא-ומתן". הוא הציג את המחבר כ"חבר-כנסת לשעבר, הי עורך הראשי של השבועון העולם הזה ואחד ממייסדי ההוועצה הישראלית למען שלום ישראל-1975. לפי העיתונות הי ישראלית, הוא היה אחד מארבעה אישים ישראליים שקיימו את ה"מאמר" בפאריס, נציגי אש"ף בפאריס.

להזן תוכן המאמר:
בשום רגע, מאז 1967, לא היו סיכויים כה טובים לשלום בין ישראל והפלסטינים, כמו עתה.
הטרגדיה הלבנונית האלידה, בדרך פאראדוקסלית, מצב שהיא לטובת הסדר. בתוך אש"ף, קיימת עתה מרות ללא עירעור של פתח. למעשה סולקה אל-צעי-קה, הכפופה לטורים, מצד שני, אירגוני חזית הסירוב איבדו כל השפעה, אחרי שהמילחמה (הלבנונית) חשפה את אי-כורשרם, ומלוא מעמסת המילחמה נפלה על שכם הצבא של פתח. יתר על כן, אש"ף אינו חש שהוא חייב חב כלשהו לברית-המועצות, שלא נקפה אצבע למען הפלס-טינים בשעת מצוקתם הקשה ביותר.

א-הצלתו של הצבא הסורי, למרות עליונותו הכבידה, להשמיד את הכוחות הפלסטיניים, הגבירה בלי ספק את ביט-חוננו העצמי של אש"ף. מצב-ירוח זה יעזור לתנועה הפלסטינית להיפטר מן הסיסמות והשיטות שאבד עליהן הכלה, שגולדו ב"ימי החולשה והייאוש. התפתחות זו תוביל את, "הזרם המרכזי" של הפידאין לאמץ לעצמו יעדים מציאותיים. כבר עתה מחיי"בים המנהיגים העיקריים את הקמתה של מדינה לאומית פלסטינית, בגדה המערבית וברצועת עזה. פירוש הדבר — הכרה הדדית בין ישראל והמדינה הפלסטינית העתידה.

נדמה כי מאורעות לבנון תרמו גם ל"התפתחות ההשקפה הישראלית. כל הי ישראלים שקוו להשמדת אש"ף בידי הי סורים נוכחו לדעת שיעד זה אינו ניתן להשגה. ממשלתו של מר רבין מתעקשת עדיין שלא לשנות את עמדתה, אך הולך וגדל מיספר הישראלים המתחילים להבין כי תהליך השלום מחייב את השתתפות אש"ף.

האמריקאים, שהעניקו את תמיכתם לימין הנוצרי הלבנוני, לסוריה ולישראל במהלך מלחמת-האזרחים, הבינו גם הם, בלי ספק, שהתקווה להשמדת אש"ף היא מיקס-שווא.
כך, בפעם הראשונה בתולדות הסיכסוך המזרח-תיכוני, כל הצדדים העיקריים (ישראל, מצרים, סוריה, אש"ף, ערב הסעודית ונסיכויות המפרץ) מוכנים ל"קבל בחיוב יוזמה אמריקאית למען חיסול הסיכסוך. ממשלת ישראל לבדה מתנגדת להשתתפות אש"ף במשא-ומתן. אולם גיי תן לקוות כי ברגע שמשללת ארצות-הברית תקבל את ההחלטה המתבקשת ב"עניין זה, ילכו היסודות המציאותיים ב"ישראל בעיקבותיה ויקבלו את הדבר. גם ראש-הממשלה, מר רבין, יגיע בוודאי ל"מסקנה של, שלום מתיר זה כדי לשמור על יחסי הידידות בין ירושלים וושינג"טון, שהם בעיניו חיוניים לישראל.

על כן נרמזה לי שהגיעה העת ללכת בדרך זו.
אין ספק שמוטב היה לקיים משא-ומתן ישיר בין ממשלת ישראל ובין אש"ף, הי בסיס של הכרה הדדית, לשם השגת ד"קיום בשלום בין שתי מדינות ריבוניות, אשר ירושלים יכולה לשמש להן כבירה משותפת.
אם אין משא-ומתן ישיר כה אפשרי, יש צורך לחפש הסדר כולל ב"נבנה. יש לי סיבות טובות להניח כי אש"ף מוכן ל"השתתף בוועדה זו, אם יזומן. ההשתתפו"תו ב"נבנה, והביטחון של ישראל, תהווה הכרה הדדית דה-פאקטו. יהיה זה צעד לקראת השלום, ששני הצדדים מייחלים לו.

Page 2 — LE MONDE — 31 décembre 1976 • • •

Tribune internationale

Pour un règlement négocié entre Israël et l'O.L.P.

par URI AVNERY (*)

JAMAIS depuis 1967, les chances de paix entre Israël et les Palestiniens n'ont été aussi grandes qu'à présent. La tragédie libanaise a paradoxalement engendré une situation favorisant un règlement : pour la première fois dans sa brève histoire, l'O.L.P. a acquis une indépendance politique réelle, la Syrie n'ayant pas réussi à imposer sa tutelle à la résistance palestinienne.

מאמרו של אכנרי ב"לה מונד"
... מעולם לא היו הסיכויים טובים יותר...

עיתונות הישראלית לצטט את הדברים בהרחבה, להתייחס אל הפירסום כאל מאור"ר.
בעבר הופיע אורי אכנרי פעמיים בעיתון זה. לפני 15 שנים פירסם לה מונד סדרת-מאמרים שלו על בעיית הפליטים. אכנרי הציג אז לראשונה תיזה, שזכתה מאז להסכמה כללית בין חוקרים רציניים: שבעיית הפליטים הפלסטינים לא נוצרה ב"1948 באשמת הערבים (כפי שטוענת התעמולה הישראלית) ולא באשמת הישר"אליים (כפי שטוענת התעמולה הערבית), אלא היתה בעיקרה תולדה של מציאות המילחמה עצמה.

לפני 11 שנים, כאשר הדהים הנשיא הרוניס חביב אל-כריגיבה את העולם ב"יומתי-השלום שלו, פירסם לה מונד, ב"מדור, "דעה חופשית" (המקביל למדור "בימה בינלאומית") מאמר של אכנרי ש"קידם בברכה את יוזמת בורגיבה. עתה מתר לגלות, כי מאמרו זה תואם מראש בשיחה סודית משולשת, שבה השתתפו מדינאי תוניסי בכיר מאד, איש לה מונד ואכנרי.
השבוע פירסם לה מונד מאמר נוסף של אכנרי, הפעם במדור "בימה בינלאומית". כמו בפעמים הקודמות, לא מצא אף כלי

העולם הזה